

godt kunde have behandlet Tillægsbevillingsloven, hvis det havde villet, men Landstinget vilde ikke. Nu siger den høitærede Minister, at man ikke kan vide, hvorledes Landstinget vilde have stillet sig. Ja, i saa Henseende foreligger der jo en Udtalelse af det ledende Medlem for Landstingets Flertal, og den udtaler sin fulde Tilslutning til netop det omskridte Punkt i Tillægsbevillingsloven. Det er selvfølgelig uden formel Betydning, da denne Udtalelse desværre for Regjeringen ikke kunde finde sit Udtryk i en Afstemning paa Grund af Landstingets vrangvillige Holdning overfor Regjeringen, men det glæder mig, dersom jeg af den ærede Regjerings Uttringer tør slutte, at den høitærede Minister, dersom Folkethinget atter i Nar udstemmer de 4,232,000 Kr. til Kjøbenhavns Landbefæstning, vil stille i Udsigt, at Landstinget vil godkfinde denne Afstemning fra Folkethingets Side, og at Regjeringen saa ikke vil lægge Hindringer i Veien for Landstingets Godkfindelse deraf, det vilde glæde mig, hvis Regjeringen vilde kunne garantere det. Jeg nærer ikke nogen Forventning derom. Jeg vil ikke efterligne den ærede Krigsminister med at udtale Forhaabninger om, at det og det nok vil ske, som jeg fra mit Standpunkt fornuftigvis maa antage ikke vil ske. Jeg tør ikke sige, at den høitærede Krigsminister veed, at de Forhaabninger, han har udtalt om, at Folkethinget nok engang vilde slutte sig til, ja endogsaa blive begejstret over. Alt, hvad han har udrettet provisorisk for Krigsvæsenet her i Landet, at det ikke vil gaa i Ophylbelse. Jeg vil ikke antage, at Krigsministeren ikke virkelig nærer disse Forhaabninger; thi naar han siger det, maa jeg antage det, men jeg er dog tilhøielig til at betragte dem paa samme Maade som disse Udgifter paa forventet Tillægsbevilling, om hvilke den høitærede Regjering i det Hele taget efter mangeaarig Erfaring maa vide, at den ikke kan vente at faae dem bevilgede. Til samme Kategori tillader jeg mig at henregne de Forhaabninger, som den høitærede Krigsminister nærer. Der er fra en anden Side allerede rettet det Spørgsmaal til den høitærede Regjering, saavel til Finansministeren som til Krigsministeren om, paa hvilken Maade man agtede, at afholde de yderligere Udgifter, som her vare stillede i Udsigt, og som man kunde vente. Efter Regjeringens Sædvane har den ærede Regjering undraget sig at svare derpaa, og den ærede Regjering har henvist til, at et Svar ikke kunde gives, før Beslutning deraf er tagen paa kompetent Sted og paa kompetent Maade. Jeg skal dog minde

om, at vi meget ofte høre snart den ene inart den anden Minister sige: Nu agter jeg næste Nar at komme med Forslag i den og den Retning om den og den Sag; i Finantsudvalget træffes der af Kultusministeren og andre Ministre Udtaler om Fremme af en Række Arbejder i en bestemt Følge og paa en bestemt Maade; paa andre Omraader er Regjeringen ikke saa sparsom med at udtale sig om Planer og Foranstaltninger, angaaende hvilke der ikke er og ikke kan være taget definitiv Bestemmelse i Statsraadet; men her, hvor der foreligger saa mange Tegm og Prøver paa den Maade, hvorpaa Regjeringen behandler den Sag, og hvor der er saa stor Opfordring til at spørge Regjeringen, om den ikke agter at behandle denne Sag paa samme Maade som de andre Sager, der behandles provisorisk, her skyder Regjeringen sig ind under den formelle Dækning og unddrager sig at svare derpaa. Nuvel, Mangel paa Svar er ogsaa Svar; og i Genhold til tidligere Erklæring kan Regjeringens Svar fortolkes paa den Maade, som Krigsministeren jo ved tidligere Leiligheder har udtalt sig, at naar vi ikke bevilge Pengene, saa tager Regjeringen dem selv. Jeg kan ikke se Andet, end at det er med denne opmuntrende Udsigt, at vi gaa til Behandlingen af denne Tillægsbevillingslov, og med Hensyn til, at der skulde komme en Tillægsbevilling ud af et Forslag, der indledes saaledes, maa Forventningerne være mindre end nogensinde. Naar den ærede Finansminister ikke gik nærmere ind paa Spørgsmaalet om den Indvirkning, som dette Forslag vilde have paa Kassebeholdningen, da er jeg enig med den ærede Minister i, at her er ikke Stedet til en omstændelig finantiel Balance; men jeg har kun for mit Vedkommende villet markere, at den Indvirkning, som Folkethingets Beslutning ved dette Forslag maa have paa den store Kassebeholdning, maa ses paa Finansloven. Det er kun ganske i Almindelighed, jeg har villet markere dette Punkt uden som sagt nærmere at ville forfølge det. — Den ærede Krigsminister saavel som den ærede Finansminister fandt, at der ikke var nogen Anledning til at beklage sig over, at den største Udgift i dette Forslag, nemlig de 4,232,000 Kr. til Kjøbenhavns Landbefæstning, savne Motiver, idet der jo i Hjør forelaa samme Motiver dertil, og dem kunde man ikke have glemt; men der forelaa Motiver til en større Sum og ikke til denne, det er ingen Gjenbevilling, det er en Post for sig, om den havde rød eller blaa Streg i Finansministerens Bog, huffer jeg ikke, men i alt Fald havde den den Streg, som den ærede Minister pleier at sætte ved